

## Arrest

nr. 257 874 van 9 juli 2021  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN ELSLANDE  
Hertjen 152 / 1  
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat K. VAN ELSLANDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoeker tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 11 maart 2021 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

**BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*De heer mevrouw :*

*naam en voornaam: K., F. (...) geboortedatum: (...).1989 geboorteplaats: Kosovo nationaliteit: Kosovo*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:*

*Artikel 7 ( x ) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*(...)*

*Geen geldig paspoort (of een als zodanig geldige reistitel) en geen geldig visum of geldig visum vervangend verblijfsdocument.*

*Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarig kinderen en met hun gezamenlijk minderjarig kind hem niet automatisch recht op verblijf.*

*Bovendien geeft de intentie om een Belgisch kind te erkennen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.*

*Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar minderjarige kinderen en van hun gezamenlijk minderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.*

*Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).*

*Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639) (...)"*

Op 31 maart 2021 erkent de verzoeker het kind U.E. als zijnde zijn kind.

## **2. Over de rechtspleging**

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis

van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van zijn synthesememorie weerhoudt de verzoeker de aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel wordt in de synthesememorie als volgt onderbouwd:

*“II.*

*In zijn inleidende verzoekschrift dd.16/03/2021 heeft verzoeker de schending ingeroepen van het volgende enige middel, namelijk:*

*- Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 8 EVRM en schending van het proportionaliteitsbeginsel. De dienst Vreemdelingenzaken heeft bovendien geen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.*

*De uitleg en de draagwijdte van de schending werden voldoende uitgelicht in het inleidende verzoekschrift door verzoeker ingediend op 16/03/2021, maar wenst hierna nog enkele dingen te benadrukken.*

*Verzoeker heeft wel degelijk belang om deze procedure nog te voeren.*

*In een eerste onderdeel heeft verzoeker in zijn verzoekschrift dd. 16/03/2021 de schending opgeworpen van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van de materiële motiveringsplicht.*

*Verzoeker is België op 9/02/2021 binnengekomen vanuit Kosovo.*

*Verzoeker heeft echter zijn paspoort op weg naar België verloren.*

*Bij aankomst in België heeft verzoeker onmiddellijk via de ambassade van België in Kosovo een nieuw paspoort aangevraagd. Dit werd afgeleverd op 26/02/2021 en is geldig tot 25/02/2031.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken had de nodige inlichtingen kunnen inwinnen dat verzoeker een nieuw paspoort had aangevraagd. Dit is niet gebeurd.*

*In een tweede onderdeel heeft verzoeker in zijn verzoekschrift dd. 16/03/2021 de schending opgeworpen van artikel 8 EVRM en de schending van het proportionaliteitsbeginsel.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken heeft artikel 8 EVRM geschonden en het proportionaliteitsbeginsel en wel om volgende redenen:*

*- Pas op 2/03/2021 heeft de vriendin van verzoeker ,mevrouw A. U. (...), rijksregisternummer xxx, wonende te (...), inlichtingen ingewonnen op de dienst burgerlijke stand te Sint-Niklaas om haar zoon E. U. (...), geboren op (...)/2018 te Merksem te laten erkennen door verzoeker. E. U. (...) is het biologisch kind van verzoeker. E. (...) is in België geboren en heeft de Belgische nationaliteit.*

*- Op 9/03/2021 is er een wijkagent langs geweest om de woonstcontrole te doen.*

*- Ondertussen werd E. U. (...) door zijn vader, K. F. (...), hiernagenoemd verzoeker, erkend op 31/03/2021.*

- De raadvrouw van verzoeker heeft vertrouwelijk inlichtingen ingewonnen bij de stad Sint-Niklaas. Anders zou er geen bevel afgeleverd zijn. Het was dus niet de bedoeling dat de Dienst Vreemdelingenzaken in Sint-Niklaas deze informatie zou doorsturen naar de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel.

- Verzoeker wenst nog eens te benadrukken dat mevrouw A. U. (...) heel wat gezondheidsproblemen heeft en zij hartproblemen heeft en sukkelst met haar rug. Alleen voor de kinderen zorgen is dan ook absoluut onmogelijk.

- Verzoeker heeft wel degelijk in zijn verzoekschrift dd. 16/03/2021 aangetoond dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden en heeft duidelijk aangetoond dat een tijdelijke verwijdering van zijn zoon, partner en de kinderen uit de vorige relatie absoluut onmogelijk is gelet op de zeer slechte gezondheidstoestand van mevrouw A. U. (...). De kinderen hebben hem nodig en kunnen niet tijdelijk van verzoeker gescheiden worden om zijn papieren in het buitenland in orde te brengen. Een eventuele terugkeer naar Kosovo is wel degelijk disproportioneel.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hier geen rekening mee gehouden bij het nemen van haar beslissing. Ook in de nota met opmerkingen op het beroep tot nietigverklaring heeft de Dienst Vreemdelingenzaak niet geantwoord op de slechte gezondheidstoestand van mevrouw A. U. (...).

In een derde onderdeel heeft verzoeker in zijn verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ondermeer dat er geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken weet zelf ook dat verzoeker als illegaal op het Belgisch grondgebied niet in de mogelijkheid is om medische attesten voor te leggen van zijn open wonde op zijn poep. Verzoeker kan enkel een foto doorsturen en bij deze wordt die voorgelegd. Verzoeker wil niet choqueren met deze foto, maar wordt hier nu toe gedwongen (stuk 8).

Voor het overige wenst verzoeker zijn inleidende verzoekschrift te bevestigen.

Het is dan ook in het belang van verzoeker dat het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd."

### 3.2.1. Over de ontvankelijkheid van het enig middel

#### 3.2.1.1. Artikel 39/81, derde lid e.v. van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60."

In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat "in de syntheseseminarie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden" (Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet

opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe *“middelen”*, dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidende verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesememorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoeker in de synthesememorie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering, tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

Ter terechtzitting wordt de advocaat van de verzoeker erop gewezen dat een synthesememorie niet dient om eventuele lacunes in het verzoekschrift recht te zetten, dat er geen nieuwe middelen aangebracht mogen worden, zodat ook geen nieuwe stavingstukken die reeds bij het verzoekschrift hadden kunnen worden gevoegd, kunnen worden voorgelegd en dat de synthesememorie een samenvatting van de middelen moet bevatten. Hierbij wordt gewezen op de artikelen 39/60 en 39/81 van de Vreemdelingenwet. Bij de synthesememorie voegt de verzoeker een foto, van naar zijn zeggen een open wonde die hij heeft (zie inventaris synthesememorie, stuk 8, ‘foto wonde’).

De raadvrouw van de verzoeker repliceert dat een deel van de synthesememorie wel weerhouden kan worden. Zij benadrukt dat de verzoeker de vader van een Belgisch kind is en er geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand, zodat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM zijn geschonden.

De Raad wijst erop dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet duidelijk is, in die zin dat het uitgesloten is dat de verzoeker in de synthesememorie een nieuwe feitelijke grondslag of een nieuwe wending kan geven aan zijn middel. De synthesememorie kan niet worden aangewend om eventuele leemtes van het inleidende verzoekschrift aan te vullen. Dergelijke aanvullingen zijn niet verzoenbaar met de duidelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat enerzijds voorziet in een samenvatting van alle aangevoerde middelen en er anderzijds uitdrukkelijk op wijst dat geen nieuwe middelen mogen worden uiteengezet in dit procedurestuk.

Ter terechtzitting wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt waarom *“stuk 8, foto wonde”* niet reeds bij het verzoekschrift kon worden gevoegd. De synthesememorie kan door de verzoeker niet worden aangewend om het middel, dat werd aangevoerd in het verzoekschrift, pas na kennisname van het verweer in de nota met opmerkingen te ondersteunen met een nieuw stavingstuk.

Het stuk (zie inventaris synthesememorie, stuk 8, ‘foto wonde’) dat de verzoeker pas voor het eerst bij de synthesememorie heeft aangewend, betreft volgens hem een foto van een open wonde op het achterwerk, waarvan in het inleidende verzoekschrift louter werd beweerd dat de verzoeker er reeds lang last van heeft en dat hij hierdoor bijna niet kan zitten. De Raad ziet niet in dat de grondslag hiervan niet reeds bestond op het ogenblik dat het verzoekschrift werd ingediend. Het stuk (inventaris

synthesememorie, stuk 8, 'foto wonde') is bijgevolg laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

Daarnaast merkt de Raad nog op dat middels de bij de synthesememorie gevoegde foto de identiteit van de betrokkene niet kan worden vastgesteld. Het betreft een *close-up* van een achterwerk en aars, met tekenen van hetgeen naar oordeel van de Raad geen open wonde betreft maar wel uitwendige aambeien, doch er is geen enkel bewijs dat het om de verzoeker zelf gaat. De foto is bovendien ook niet gedateerd. Ook al zou het om de verzoeker gaan, dan nog kan niet worden vastgesteld dat de verzoeker reeds op het moment van de bestreden beslissing kampte met aambeien. Tot slot gaat het duidelijk niet om een open wonde, zo is er geen enkel teken van bloed of hemostase te zien op de foto, en kan hieruit op zich niet blijken dat het neerzitten op enige wijze wordt verhinderd. Deze foto kan derhalve sowieso niet dienstig worden aangewend ter ondersteuning van de bewering dat de verzoeker een open wonde heeft op het achterwerk waardoor hij bijna niet kan zitten.

De verzoeker betoogt in de synthesememorie tevens het volgende:

*"De raadsvrouw van verzoeker heeft vertrouwelijk inlichtingen ingewonnen bij de stad Sint-Niklaas. Anders zou er geen bevel afgeleverd zijn. Het was dus niet de bedoeling dat de Dienst Vreemdelingenzaken in Sint-Niklaas deze informatie zou doorsturen naar de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel."*

Een dergelijke argumentatie is niet terug te vinden in het inleidende verzoekschrift en is bovendien van die aard dat zij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel. Het enig middel is op dit punt dan ook laattijdig en onontvankelijk.

3.2.1.2. Verder geeft de verzoeker in de synthesememorie nog aan dat hij "(v)oor het overige" *"zijn inleidende verzoekschrift"* wenst te bevestigen.

Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet omschrijft de synthesememorie als een processtuk *"waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat"*. Het begrip *"samenvatten"* kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen.

Een loutere verwijzing naar de oorspronkelijke middelen volstaat niet in de synthesememorie. De loutere verwijzing naar of volharding in wat in het verzoekschrift werd uiteengezet, doet immers afbreuk aan *de ratio* van de synthesememorie die de Raad moet toelaten om de zaak op basis van één proceduristiek te beoordelen. Indien een verzoeker zijn middelen uit het verzoekschrift wenst aan te houden en wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen dat middel of die middelen wordt gevoerd, kan hij binnen de in de wet gestelde termijnen vragen om een synthesememorie in te dienen en daarin zijn middel of middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek (cf. RvS 3 november 2014, nr. 229.004).

In de mate dat de verzoeker "(v)oor het overige" nog verwijst naar *"zijn inleidende verzoekschrift"* en hij hiermee louter verwijst naar de uiteenzetting van het enig middel in zijn verzoekschrift en in de mate dat hij deze argumentatie wenst te handhaven of erin wenst te volharden, zonder dat hij dit middel, al dan niet in verkorte vorm, herneemt en zonder dat hij repliceert op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen deze middelen wordt gevoerd, kan dit middel dan ook niet in aanmerking worden genomen.

3.2.2. Over de grond van de overige middelenonderdelen

3.2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze

werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* is hieraan voldaan nu de bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat de verzoeker niet in bezit is van een geldig paspoort of een als zodanig geldige reistitel en hij geen geldig visum of geldig visum vervangend verblijfsdocument heeft. Hierbij wordt nog toegelicht dat het feit dat de verzoeker samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen en met hun gezamenlijk minderjarig kind hem niet automatisch recht geeft op verblijf, ook de intentie om een Belgisch kind te erkennen geeft de verzoeker niet automatisch recht op verblijf. Er wordt op gewezen dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat, met name de tijd die nodig is om zich in regel te stellen. De gemachtigde geeft aan dat een dergelijke tijdelijke scheiding niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van zijn gezins- en familielevens en dat derhalve met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd rekening gehouden. De gemachtigde geeft aan dat een dergelijke tijdelijke scheiding niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van zijn gezins- en familielevens en dat de verwijdering niet in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en dat hij hieromtrent een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. De verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ook het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

3.2.2.3. De verzoeker licht toe dat hij op 9 februari 2021 België is binnengekomen vanuit Kosovo, maar dat hij zijn paspoort onderweg verloor. De verzoeker benadrukt dat hij onmiddellijk via de ambassade een nieuw paspoort heeft aangevraagd. Dit paspoort werd afgeleverd op 26 februari 2021 en is geldig tot 25 februari 2031. De verzoeker betoogt dat de verweerder de nodige inlichtingen had kunnen inwinnen dat hij een nieuwe paspoort heeft aangevraagd, wat niet is gebeurd.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn*

*gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

In de bestreden beslissing werd hierover als volgt gemotiveerd: *“Geen geldig paspoort (of een als zodanig geldige reistitel) en geen geldig visum of geldig visum vervangend verblijfsdocument.”*

Hoe dan ook moet worden vastgesteld dat de verzoeker niet betwist dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet in het bezit was van een *“geldig visum of geldig visum vervangend verblijfsdocument.”* Ingevolge de verordening (EU) nr. 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, (*Pb.L.* 28 november 2018, afl. 303, 39), zijn Kosovaarse onderdanen visumplichtig. Alleen al hieruit volgt dat de verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde niet op goede gronden toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarenboven geeft de verzoeker zelf aan dat hij pas op 26 februari 2021 terug in het bezit was van een paspoort, dit is twee dagen nadat de bestreden beslissing werd genomen, zodat de verzoeker ook niet aantoonde dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet in het bezit was een paspoort. De Raad benadrukt dat de wettigheid van de bestreden beslissing moet worden beoordeeld aan de hand van de feitelijke gegevens die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing. Met een pas achteraf verkregen paspoort kan de bestreden beslissing bijgevolg niet aan het wankelen worden gebracht. Ook de kritiek dat de verweerder inlichtingen had kunnen inwinnen dat de verzoeker een nieuw paspoort had aangevraagd, doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling dat de verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing niet in het bezit was van een geldig paspoort en nog minder aan de vaststelling dat de verzoeker evenmin een geldig visum of een geldig visumvervangend verblijfsdocument bezit.

De verzoeker toont bijgevolg geen foutieve toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet aan.

3.2.2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt

heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker verwijst naar zijn gezins- en familieleden met zijn partner, haar twee kinderen uit een vorige relatie en hun gemeenschappelijk kind A.U., dat geboren werd op 13 april 2018 en op 31 maart 2021 door hem werd erkend.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

*"Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen en met hun gezamenlijk minderjarig kind hem niet automatisch recht op verblijf.*

*Bovendien geeft de intentie om een Belgisch kind te erkennen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.*

*Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar minderjarige kinderen en van hun gezamenlijk minderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.*

*Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).*

*Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)".*

Uit de bestreden beslissing kan niet ondubbelzinnig worden afgeleid dat de gemachtigde het feitelijk bestaan van het gezinsleven van de verzoeker betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM verhindert op zich niet dat de staat voorwaarden kan vastleggen voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen. Het door artikel 8 van het EVRM

gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

*In casu* betreft het een situatie eerste toelating. De verzoeker verblijft immers op illegale wijze op het Schengengrondgebied en werd nooit tot een verblijf toegelaten of gemachtigd dat hem feitelijk in staat stelde om in België enig gezins- of familieleven te ontplooiën.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Indien kinderen betrokken zijn, dan besteedt het EHRM ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Verder moet worden geduid dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Deze bijzondere plaats verhindert evenwel niet om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013).

De verzoeker benadrukt dat mevrouw A.U. hartproblemen heeft en sukkelde met de rug waardoor het voor haar onmogelijk is om alleen voor de kinderen te zorgen. De verzoeker betoogt dan ook dat hij omwille van de gezondheidsproblemen van mevrouw zijn gezinsleven niet elders kan leiden en hij ook niet tijdelijk verwijderd kan zijn van zijn zoon, zijn partner en haar kinderen uit een vorige relatie. De verzoeker meent dat een tijdelijke terugkeer naar Kosovo wel degelijk disproportioneel is.

Bij zijn initiële verzoekschrift voegt de verzoeker twee medische attesten van respectievelijk 27 juli 2020 en 30 september 2020 toe. Uit het medisch attest van 27 juli 2020 blijkt dat mevrouw A.U. naar de spoeddienst is gegaan nadat zij flauwgevallen was. Er wordt voorgesteld om bijkomende onderzoeken (telemetrie) te doen, maar mevrouw A.U. verlaat de spoeddienst tegen het medisch advies in. Het medisch attest van 30 september 2020 geeft een technische beschrijving van de rug van mevrouw A.U. Nergens kan in deze attesten worden gelezen dat mevrouw A.U. niet langer (alleen) zou kunnen instaan voor de zorg van haar kinderen, minstens licht de verzoeker niet toe waaruit dit zou kunnen blijken. De verzoeker verduidelijkt verder ook niet of de vader van de twee oudste kinderen van mevrouw A.U. (deels) hun opvoeding op zich neemt.

De verzoeker betwist niet dat de scheiding “*van zijn partner en haar minderjarige kinderen en van hun gezamenlijk minderjarig kind (...) van tijdelijke duur (is): de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.*” Het bestreden bevel verhindert de verzoeker niet om, van zodra hij zich in het herkomstland in het bezit heeft doen stellen van de vereiste inreis- en verblijfsdocumenten, terug te keren naar België om hier met zijn partner en haar/hun kind(eren) te verblijven.

Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft de Belgische staat wel degelijk het recht om van de verzoeker (die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wenst in België) te vereisen dat hij een passende aanvraag indient in het buitenland. Er is hierbij geen verplichting om de verzoeker in afwachting van het resultaat van een dergelijke aanvraag op het Belgische grondgebied te laten verblijven (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Bovendien blijkt niet dat de verzoeker vanuit zijn herkomstland via de moderne communicatiemiddelen geen contacten zal kunnen onderhouden met zijn partner en haar/hun kind(eren) en staat het de verzoeker vrij, nu hij zijn minderjarig kind heeft erkend, volgens de krachtens de relevante bepalingen voorzien in de Vreemdelingenwet, een aanvraag in te dienen met het oog op de gezinshereniging met

zijn kind. Het komt in de eerste plaats aan de verzoeker zelf toe om zijn verblijfsaanspraken kenbaar te maken middels een passende aanvraag.

De Raad besluit dan ook dat de verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezins- of privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker en zijn partner en haar/hun kind(eren) enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Een schending van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven wordt niet aangetoond.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker evenmin concreet aannemelijk maakt dat de verweerder bij zijn beoordeling ter zake enig relevant en op het moment van de bestreden beslissing reeds voorliggend gegeven (dus niet de latere erkenning van 31 maart 2021) ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of dat op grond van een kennelijk onredelijke oordeelsvorming tot het besluit zou zijn gekomen om de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

3.2.2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst.

De verzoeker zet in de synthesesemorie uiteen dat de gemachtigde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden “onder meer” doordat geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand. Aangezien bij het middelenonderdeel inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet elk concreet betoog omtrent het gezins- of familieleven en het hoger belang van het kind ontbreekt, moet enkel nog worden onderzocht of er al dan niet ten onrechte geen rekening werd gehouden met verzoekers gezondheidstoestand. De verzoeker werpt op dat de verweerder zelf ook weet dat hij als illegaal op het Belgische grondgebied verblijvende vreemdeling niet in de mogelijkheid is om medische attesten voor te leggen van de open wonde op zijn achterwerk. De verzoeker kan naar eigen zeggen dan ook enkel een foto bijbrengen.

In verband met de foto die de verzoeker thans bij zijn synthesesemorie voegt, kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.2.1.1. werd uiteengezet.

Waar de verzoeker beweert dat illegale vreemdelingen geen medisch attesten kunnen voorleggen, wijst de Raad erop dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet in een machtiging tot verblijf voor “(d)ie in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate

*behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".* Overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet dient de vreemdeling in het kader van deze procedure een standaard medisch getuigschrift bij te brengen, ondertekend door een arts. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verzoeker omwille van zijn verblijfstatuut geen medisch attest zou kunnen bijbrengen en nog veel minder waarom de verweerder zou moeten weten dat hij dergelijk attest, gelet op zijn verblijfstatuut, niet zou kunnen bijbrengen. Vreemdelingen die zich beroepen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verblijven immers veelal eveneens op illegale wijze op het Belgische grondgebied en vragen net om een verblijfsmachtiging om medische redenen. De verzoeker licht niet in het minste toe waarom hij als onregelmatig op het Schengengrondgebied verblijvende vreemdeling omwille van zijn verblijfsstatuut niet in staat zou zijn om een medisch attest bij te brengen.

De pas voor het eerst bij de synthesesamenvatting gevoegde foto kan, zoals hoger reeds gesteld, niet aan de identiteit van de verzoeker worden gelinkt en hij is bovendien niet gedateerd, zodat hiermee niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoeker op het moment van de bestreden beslissing leed aan een gezondheidsprobleem dat relevant is voor de beoordeling of er een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd.

Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing enig concreet gegeven met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoeker over het hoofd te hebben gezien.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel aangetoond.

3.2.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE